FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 19. MARTS 1975 [1]

Høje Ret.

Ved udløbet af sagsøgerindens etårige kontrakt som midlertidigt ansat, der var indgået mellem hende og Kommissionen med virkning fra 1. august 1972, fortsatte hun stadig i stillingen. Kommissionens hensigt, hvad angår fastlæggelsen af dens forhold til sagsøgerinden, kom første gang til udtryk i brevene af 24. og 28. august 1973, hvorved personaledirektøren underrettede sagsøgerinden om Kommissionens beslutning om at ville forlænge kontrakten som midlertidigt ansat med tre måneder. Brevet af 28. oktober omtalte fremsendelsen af en genpart af kontrakten til underskrift, hvilken sagsøgerinden imidlertid hævder aldrig at have modtaget.

Disse to breve ankom til sagsøgerindens kontor under en af hendes længerevarende perioder med fravær på grund af sygdom. I mellemtiden, øjensynligt omkring den 4. september, ankom der desuden til samme adresse en udskriftsformular fra Fællesskabernes EDB-central i Luxembourg, hvorpå datoen den 31. juli 1974 var angivet som tidspunkt for udløbet af sagsøgerindens kontrakt som midlertidigt ansat hos Kommissionen.

Ifølge det i replikken anførte afhentede sagsøgerindens mand, da han havde fået at vide, at der lå post på sagsøgerindens kontor stilet til hende, og da hun ikke havde mulighed for at gå på arbejde som følge af sygdom, den nævnte korrespondance, der, som vi har set, indeholdt modstridende oplysninger. Det skal dog bemærkes i den henseende, at udskriftsformularen bar datoen den 24. august, mens brevet fra personaledirektøren vedrørende forlængelsen med kun tre måneder var af henholdsvis samme og en senere dato. Selv om man antog, at den nævnte formulars angivelse af ophørsdatoen for den forlængede kontrakt måtte anses som et bindende tilbud, når den var meddelt den pågældende, ville den dog ikke kunne have denne betydning i det foreliggende tilfælde, fordi den pågældende modtog den samtidigt med eller senere end to breve, som gav udtryk for en anden hensigt hos den myndighed, der var kompetent til at afslutte en ny kontrakt med hende. Selv om der skulle være tale om et løfte om en forlængelse på et år, ville dette dog være gyldigt tilbagekaldt gennem de nævnte breve, før det kom til den pågældendes kendskab.

Ved brev af 12. oktober 1973 meddelte personaledirektøren sagsøgerinden, at hendes arbejde ved Kommissionen skulle ophøre den 31. oktober 1973. Brevet henviste til en ansættelseskontrakt, som udløb på nævnte dato, og angav, at det var Kommissionens hensigt ikke at forlænge den.

Sagsøgerinden har gjort gældende, at nævnte brev i virkeligheden indeholder en afskedigelsesbeslutning, idet Kommissionen efter hendes opfattelse allerede havde fornyet hendes ansættelseskontrakt for et år, således som det fremgår af den nævnte formular, der var baseret på objektive oplysninger fra den ansattes aktsamling. Sagsøgte har anerkendt, at man oprindelig var indstillet på at forlænge sagsøgerindens ansættelseskontrakt med et år, men at den kompetente myndighed derefter, før der blev truffet beslutning herom, havde skiftet mening under hensyn til den pågældendes hyppige fravær fra arbejdet på grund af sygdom og hendes ikke helt tilfredsstillende forhold i tjenesten.

1 — Oversat fra italiensk.

Det er ikke her stedet at gå nærmere ind i en undersøgelse af striden mellem parterne vedrørende den pågældendes forhold i tjenesten og den selvmodsigelse, som sagsøgerinden ser i den omstændighed, at skønt hun har gode udtalelser, konstateres det i brevene af 24. og 28. august 1973, at »vurderingen af hendes arbejdsindsats næsten ikke er forbedret«, og i det følgende nævnes det, at hun udfører sine opgaver utilfredsstillende. Undersøgelsen af denne side af tvisten kunne have interesse, hvis der var tale om en ophævelse af kontrakten uden forudgående varsel af disciplinære grunde i henhold til artikel 49. I det foreliggende tilfælde kan der imidlertid kun være tale om følgende to muligheder:

a) enten er kontrakten ophørt ved udløbet af det fastsatte tidsrum, såfremt man går ud fra, at den pågældende stiltiende har godkendt kontrakten på tre måneder. Under alle omstændigheder havde hun fået kendskab til kontraktsforslaget, selv om hun ikke havde modtaget en genpart af selve kontrakten, hvilket må medføre, at det omtalte forslag anses for stiltiende godkendt, da hun ikke rettidigt afviste den nævnte kontrakt, og da hun endog har vist, at hun fortsat betragtede sig som ansat;

b) eller – såfremt det antages, at tilbudet på en tremåneders kontrakt ikke er accepteret, fordi hun ikke har givet en skriftlig godkendelse – at der foreligger et de facto kontraktsforhold, idet hun har udført arbejde efter udløbet af den etårige kontrakt og Kommissionen regelmæssigt har indrømmet modydelsen: et de facto kontraktsforhold, som finder vid anerkendelse i moderne arbejdsret, men som sådan anses for værende af ubestemt varighed.

I intet af tilfældene kan man altså benægte eksistensen af et forhold af kontraktsmæssig art.

I det første tilfælde er skrivelsen af 12. oktober simpelthen en oplysning om, at kontrakten ikke vil blive forlænget yderligere.

I det andet tilfælde må skrivelsen af 12. oktober anses for en opsigelse i henhold til artikel 47 i ansættelsesvilkårene for de »øvrige ansatte« ved Fællesskabet.

For mit vedkommende tøver jeg ikke med at betegne denne anden løsning som den rigtigste, idet den vedrører hele tidsrummet efter udløbet af den etårige kontrakt, altså også tiden forud for Kommissionens udtrykkelige tilbud om en ny kontrakt.

Eftersom opsigelsesfristen ikke kan begynde at løbe i en sygdomsperiode, forudsat denne ikke overskrider tre måneder, kunne der i det nævnte andet tilfælde opstå det problem, om forskrifterne i ovennævnte artikel 47 faktisk er blevet overholdt, og om der altså har været givet den pågældende en opsigelsesfrist i overensstemmelse med artiklens stk. 2. I den henseende er vi imidlertid ikke tilstrækkeligt underrettede. Sagsøgerinden er ved anbringendet om manglende iagttagelse af opsigelsesfristen udelukkende gået ud fra, at der findes en ny etårig kontrakt, og hun er derfor ikke fremkommet med noget bidrag til opklaring af, om artikel 47, stk. 2 om ophør af en kontrakt på ubestemt tid er blevet iagttaget.

Det påhviler sagsøgte at godtgøre, at nævnte bestemmelser har været anvendt på sagsøgerinden, og, hvis dette ikke skulle være tilfældet, træffe de hertil fornødne foranstaltninger.

På baggrund af de af sagsøgerinden fremførte søgsmålsgrunde må sagsøgte frifindes, da søgsmålet savner fornødent grundlag.

I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3 bør Kommissionen dog dømmes til betaling af sagsøgerindens sagsomkostninger på grund af dens tvetydige adfærd og den tvivl vedrørende sagsøgerindens faktiske tjenstlige stilling, som hun med føje kunne få såvel på grund af den forsinkelse, hvormed Kommissionens afgørelse blev meddelt sagsøgerinden efter udløbet af den første kontrakt, i forbindelse med de forhåbninger, den først havde givet hende, som på grund af de modstridende oplysninger, den meddelte efter kontraktens udløb.